

DECIZIE nr. 709 din 19 decembrie 1997

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146, art. 148 și ale art. 305 alin. 2 din Codul de procedură penală

EMITENT

• CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Publicat în **MONITORUL OFICIAL nr. 134 din 2 aprilie 1998**

Data intrării în vigoare 02-04-1998

Ioan Muraru - președinte

Costica Bulai - judecător

Mihai Constantinescu - judecător

Lucian Stangu - judecător

Romul Petru Vonica - judecător

Ioan Griga - procuror

Claudia Miu - magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Calin Vasile împotriva [Deciziei Curții Constituționale nr. 268 din 18 iunie 1997](#).

Dezbaterile au avut loc în ședința din data de 18 decembrie 1997, în prezenta reprezentantului Ministerului Public și în lipsa recurentului, legal citat, fiind consemnate în încheierea de la acea data, când Curtea, având nevoie de timp pentru deliberare, a amânat pronunțarea pentru data de 19 decembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constata următoarele:

Curtea Militară de Apel București, prin Încheierea din 18 februarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 83/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146, art. 148 și ale art. 305 alin. 2 din Codul de procedură penală, ridicată de Calin Vasile.

Prin Decizia nr. 268 din 18 iunie 1997 Curtea Constituțională a soluționat excepția în procedura prevăzută de art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, în redactarea sa inițială, respingând-o ca vadit nefondată.

Împotriva deciziei sus-menționate a declarat recurs în termen legal Calin Vasile, autorul excepției de neconstituționalitate.

În motivarea recursului se susțin, în esența, următoarele:

- Curtea s-a aflat în eroare cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată, având în vedere că, în realitate, el a formulat două excepții de neconstituționalitate, și anume: pe de o parte, neconstituționalitatea art. 305 alin. 2 din Codul de procedură penală, în raport cu art. 123 alin. (2) din Constituție, iar pe de altă parte "neconstituționalitatea art. 146 și art. 148 din Codul de procedură penală, raportat la art. 146 din Codul de procedură penală în raport cu art. 23 și art. 123 din Constituție". Se afirma, de asemenea, că, în pronunțarea aceleiași decizii, Curtea Constituțională s-a aflat în eroare și cu privire la susținerile și concluziile procurorului și, în consecință, solicita Curții să verifice dacă în încheierea de sesizare au fost corect reținute obiectul excepției de neconstituționalitate și concluziile procurorului, iar în caz de eroare să "rectifice" decizia recurată;

- "s-a comis o eroare de apreciere" prin respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 305 alin. 2 din Codul de procedură penală, care, în realitate, "determina dependentă desfășurării procesului penal de opinia judecătorului, președinte al completului de judecată, și instituționalizează subordonarea judecătorilor față de opinia președintelui completului de judecată";

- aceeași eroare s-a comis prin respingerea excepției privind dispozițiile art. 146 și ale art. 148 din Codul de procedură penală, "care permit dubla calitate a procurorului, și anume aceea de anchetator și magistrat, care poate dispune arestarea preventivă în propria cauza".

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, s-au solicitat punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului cu privire la excepția de neconstituționalitate ce formează obiectul cauzei.

În punctul de vedere primit de la Guvern se arată că soluția Curții Constituționale de respingere "ca vadit nefondată" a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 305 alin. 2 din Codul de procedură penală este corectă, iar argumentele pe care aceasta se sprijină sunt întemeiate. Încheierea nu este o hotărâre prin care se soluționează cauza, iar norma legală în discuție se referă la consemnarea unei activități procesuale și nu încalcă principiul independenței judecătorilor, prevăzut la art. 123 alin. (2) din Constituție.

Cu privire la neconstituționalitatea prevederilor art. 146 și ale art. 148 din Codul de procedură penală, raportate la prevederile art. 146 din același cod față de dispozițiile art. 23 și ale art. 123 din Constituție, se arată că soluția Curții Constituționale este, de asemenea, corectă.

În conformitate cu art. 23 alin. (2) și (4) din Constituție arestarea unei persoane este permisă numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege, în temeiul unui mandat emis de magistrat.

Or, așa cum rezultă din prevederile "situate în capitolul VI din Constituția României, care reglementează autoritatea judecătorească", care se compune din instanțele judecătorești, Ministerul Public, precum și din Consiliul Superior al Magistraturii, "se deduce calitatea de magistrat atât a judecătorilor, cât și a procurorilor". Consiliul Superior al Magistraturii "are, conform art. 133 din Constituția României, atribuția de a propune Președintelui României numirea în funcție atât a judecătorilor, cât și a procurorilor". Asadar procurorul este magistratul a cărui activitate, inclusiv în ceea ce privește arestarea învinutului sau inculpatului, este supusă nu numai controlului ierarhic, dar și controlului instanței de judecată, astfel încât textul legal aplicat nu încalcă dispozițiile art. 23 din Constituție.

Referitor la art. 148 din Codul de procedură penală se susține că nu contravine dispozițiilor art. 23 din Constituție, "ci, din contra, reglementează cazurile... prevăzute de lege", la care se referă alin. (2) al aceluiași articol din Constituție.

Președinții Camerei Deputaților și Senatului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

Prima critică, prin care se susține că, soluționând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională s-a aflat în eroare cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată, nu poate fi primită, deoarece, examinând Încheierea din 18 februarie 1997, care, potrivit art. 23 din Legea nr. 47/1992, este actul de sesizare pentru declanșarea procedurii controlului de constituționalitate, se constată că prin excepția ridicată au fost atacate dispozițiile art. 305 alin. 2, ale art. 146 și ale art. 148 din Codul de procedură penală, asupra cărora Curtea s-a pronunțat prin decizia recurată.

Nici critica referitoare la eroarea de apreciere pe care a comis-o Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate a prevederii art. 305 alin. 2 din Codul de procedură penală, nu poate fi acceptată, deoarece nu se poate susține că dispoziția legală atacată ar încalca principiul independenței judecătorilor, consacrat în art. 123 alin. (2) din Constituție, câtă vreme acest principiu este integral realizat cu prilejul pronunțării sentinței sau a deciziei date de instanța de judecată și atâta timp cât încheierea de ședința poate fi atacată, pe căile legale, o dată cu sentința sau decizia considerată nelegală sau netemeinică.

Nu este întemeiat nici motivul de recurs prin care este criticată decizia instanței de fond care a comis o eroare de apreciere "respingând excepția referitoare la dispozițiile art. 146 și ale art. 148 din Codul de procedură penală, care permit dubla calitate a procurorului, și anume cea de anchetator și cea de magistrat, care poate dispune arestarea preventivă în propria sa cauză". Așa cum rezultă și din considerentele deciziei atacate, al art. 23 alin. (4) din Constituție prevede că arestatul, dacă mandatul a fost emis cu încălcarea legii, se poate plange judecătorului, care se va pronunța prin hotărâre motivată, iar, potrivit art. 23 alin. (6) din Constituție, eliberarea arestatului este obligatorie, dacă motivele arestării au dispărut. În plus, cel arestat are dreptul de a cere punerea sa în libertate provizorie, sub controlul judiciar sau pe cauțiune.

Pentru argumentele de mai sus, și acest motiv de recurs urmează să fie respins.

Având în vedere considerentele expuse, prevederile art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A. c), ale art. 25 și ale art. 26 din Legea nr. 47/1992, în redactarea sa inițială,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Calin Vasile împotriva [Deciziei Curții Constituționale nr. 268 din 18 iunie 1997](#).

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 decembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII

CONSTITUȚIONALE,

prof.univ.dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,

Claudia Miu
